

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3241/2020. (VII. 1.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 43.K.27.284/2019/14. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó magánszemély jogi képviselő nélkül eljárva, az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (a továbbiakban: BKKMB) 43.K.27.284/2019/14. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] 2. Az indítvány benyújtását megelőző pernek az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából lényeges elemei a következők.
- [3] 2.1. Az alapügy tárgyában – az indítványozó szomszédos ingatlanján „gépkocsi beálló és kerti tároló” (a továbbiakban: épületegyüttes) építési engedély nélküli megépítése miatti megelőző végrehajtásra irányuló eljárás során – hozott hatósági döntés elrendelte „a kerti tároló” rész lebontását. Ezt a döntést – az indítványozó szomszédjának fellebbezése nyomán eljáró – másodfokú hatóság helyben hagyta. A BKKMB a másodfokú határozatot megsemmisítette, és a hatóságot új eljárás lefolytatására és új közigazgatási hatósági döntés meghozatalára utasította.
- [4] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy tárgya ezen bírósági döntés végrehajtásának kikényszerítése iránti per volt az alábbiak szerint.
- [5] 2.2. Az indítványozó pert indított a Pest Megyei Kormányhivatal Gödöllői Járási Hivatalával (a továbbiakban: alperes) szemben, a BKKMB ítélete teljesítésének kikényszerítésére.
- [6] Az indítványozó a teljesítés kikényszerítése iránti kereseti kérelmében megjelölte a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 97. § (1) és (3) bekezdéseit, a 151. § (1) bekezdése a) pontját.
- [7] Kereseti kérelmében az állította, hogy az eljáró hatóságok részéről az új eljárásra vonatkozóan semmilyen intézkedést nem tapasztalt, és értesítést sem kapott. Ezért kérte azt, hogy a bíróság állapítsa meg az alperes mulasztását és jogsértését a megismételt eljárás tekintetében, valamint tisztességes eljáráshoz való joga sérelmét, és hívja fel a hatóságot az új eljárás lefolytatására és költségeinek a megtérítésére. Az indítványozó kérelmében utalt arra, hogy szerinte a hatóság „elhallgatta” a jogsértő állapot tényét azért is, mert a jogerős ítélet az építetőköt nem hatalmazta fel arra, hogy még tovább építkezzenek és egy új fa tartóoszlopot is kialakítsanak.
- [8] A bíróság az alperest – az indítványozói kérelem megküldése mellett – felhívta nyilatkozata előterjesztésére.
- [9] Az alperes – a 2019. április 3. napján, valamint 15. napján tett – nyilatkozatában az új eljárásra kötelező ítélet teljesítésének kikényszerítésére irányuló eljárás megszüntetését kérelmezte, valamint az indítványozó költségekben marasztalását. Állította, hogy az új eljárásra kötelező ítélet teljesítésének kikényszerítésére irányuló kérelem megalapozatlan, az eljárás ugyanis lefolytatásra került. Előadta, hogy időközben – 2019. február 14-én – helyszíni szemle került megtartásra, és a tárgybán hozott, 2019. március 3-án kelt PE-07/EP/00165-17/2019. számú határozata is rendelkezésre áll. Mindezekből következően a teljesítés kikényszerítésére irányuló kérelem megalapozatlan.

- [10] 2.3. Az alkotmányjogi panasszal támadott ítéletében a BKKMB kizárólag azt vizsgálta, hogy a – jogerős, felülvizsgálati kérelemmel a felek részéről nem támadott – ítélet végrehajtása megtörtént-e.
- [11] Az iratanyagok alapján megállapította, hogy az elsőfokú ítéletet az alperes 2018. december 1-én töltötte le. Innen számítandó a megismételt eljárásra irányadó ügyintézési határidő. Az indítványozó álláspontját megalapozottnak találta abban a tekintetben, hogy az alperesre a Kp. 97. § (3) bekezdésében foglalt határidő irányadó.
- [12] Megjegyezte, hogy a jogerős ítéletet meghozó bíróság megvárta, míg az ítélettel szembeni felülvizsgálati határidő eltelik, azonban a felülvizsgálati határidő az alperest nem mentesítette az új eljárás határidőben és az előírt rendben történő lefolytatásának kötelezettsége alól. Megállapította, hogy az alperes kérhette volna az iratanyag visszaküldését a bíróságtól az eljárási határidőben történő új eljárás lefolytatása érdekében, azonban ezt nem tette meg. Kiemelte, hogy az iratanyagok tanúsága szerint az alperesnek nem egy „meghatározhatatlan célú és tartalmú eljárást kellett volna lefolytatnia”, pusztán ellenőriznie kellett volna azt, hogy a jogerős ítéletben foglaltaknak megfelelően a kötelezettek részéről a kötelezettségek teljesítése maradéktalanul megtörtént-e.
- [13] A bíróság megállapította, hogy az alperes „2018. december és 2019. január hónapjában érdemi eljárási cselekményt a megismételt eljárásban nem végzett”, így az ügyintézési határidő elmulasztása az alperes terhére egyértelműen megállapítható. (Rögzítette, hogy az alperes új eljárására vonatkozó eljárási kötelezettsége az ítélet alapján a döntés közlésével állt be, erre vonatkozó külön kérelem vagy építésrendészeti eljárás megindítására vonatkozó kérelem nélkül is.)
- [14] A bíróság szerint az indítványozó a jogszabályok téves értelmezésével azt próbálta elérni, hogy a szomszédos épületegyüttes teljes egészében lebontásra kerüljön. A további oszlop kialakítása vonatkozásában tett megjegyzése téves indítványozói előadás.
- [15] A bíróság szerint nem volt megállapítható a Kp. 151. § (4) bekezdése alapján az, hogy az alperes a bíróság felhívására teljesítette volna az ítéletben foglaltak szerinti eljárási kötelezettséget.
- [16] Ezzel kapcsolatosan a bíróság rámutatott arra, hogy a 2019. február 19-én kelt végzésében hívta fel az alperest nyilatkozattételre, amely végzést az alperes 2019. február 28-án vett át, a helyszíni szemlékre pedig már ezt megelőzően, 2019. február 14-én és 18-án sor került. A bíróság ugyanakkor a jegyzőkönyvre hivatkozva megállapította, hogy az építető eleget tett kötelezettségének.
- [17] Mindezek alapján – a támadott bírósági döntés indokolása szerint – bár az ügyintézési határidő sérelme megállapítható volt, mivel a jogerős ítéletben foglaltakat a hatóság – jegyzőkönyvben is dokumentálva – teljesítette, az indítványozói álláspont megalapozatlan. A bírósági döntés indokolása szerint sem az indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga, sem az egyenlő bánásmód sérelme – a rendelkezésére álló adatok alapján – nem volt megállapítható.
- [18] A bíróság a fentiek okán az indítványozó keresetét a Kp. 88. §-a alapján elutasította. A hatóság figyelmét azonban a jövőre nézve felhívta a jogszabályokon alapuló eljárási kötelezettségei teljesítésére, tekintettel arra, hogy „nem tanúsíthat passzív, kivárá magatartást, amely az ügyintézési határidő túllépését eredményezi”.
- [19] 3. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be alkotmányjogi panaszát BKKMB 43.K.27.284/2019/14. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérve, és megjelölve az Alaptörvény I. cikkét, II. cikkét, XV. cikk (1) bekezdését, valamint az XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései sérelmét.
- [20] 3.1. Az indítványozó az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése sérelmét állítva kifogásolta az alperes „részhajlító magatartását”, amit – panasza szerint – ő hiába jelzett az illetékes járási hivatalvezetőnek, valamint a Pest Megyei Kormányhivatalnak mint felettes szervnek. Indokolásként egy másik építésrendészeti eljáráshoz kapcsolódó bírói döntés vonatkozásában, pontról pontra elemezve mutatta be az alperes ügyfelek közötti jogellenes különbségtételét. Az általa feltételezett hatósági elfogultság miatt 2019. április 16-án kelt nyilatkozatában azzal a kifejezett kérelemmel fordult a bírósághoz, hogy „hivatali visszaélés tárgyában kezdeményezze az ügyügyszség általi kivizsgálását”.
- [21] Állította az indítványozó, hogy „[e]z a diszkriminatív, az egyik állampolgárt a másik elé helyező hatósági magatartás nemcsak az egyenlő bánásmód alkotmányos elvét sérti, de emberi méltóság[át], az Alaptörvény II. cikkét is”. Úgy látta, hogy a jogsértő megkülönböztetés egyfajta megalázó, méltánytalan helyzetbe taszította, amely a „személyisége gyökerét, az önbecsülését” csorbítja. Állította, hogy az alperesi és a bírósági eljárás „objektformel” szemléletet bizonyít, ami „a személyiség lebontását, [...] tárgyiasítását okozza”.
- [22] Szintén az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése sérelmét látta abban, hogy a bíróság nem tett eleget annak a kérésének, hogy az ügyügyszség által kerüljön kivizsgálásra az alperesi „diszkriminatív és összehangolt magatartás”.

Úgy értékelte, hogy a hatósági „objektivitás” elengedhetetlen, így annak hiányában az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 22. §-a alapján új hatóság kijelöléséről kellett volna gondoskodni.

- [23] 3.2. Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét abban látta, hogy az újonnan épített tartóoszlop engedély nélkül készült, sérelmezte, hogy efölött a tény fölött az alperes a helyszíni szemlén „szemet hunyt”. A tisztességes eljáráshoz való jogával nem tartotta összeegyeztethetőnek „jogsértések illetén újratermelését és hivatalos legalizálását”. Okozati összefüggést látott az alperesi magatartás és aközött, hogy kérelmét a bíróság elutasította és a perköltséget rá terhelte.
- [24] A támadott döntés indokolási hiányosságát sérelmezte amiatt, hogy a bíróság azt állapította meg, hogy az indítványozónak sem a tisztességes eljáráshoz való joga, sem az egyenlő bánásmód nem sérült, viszont ahhoz külön indokolást nem fűzött.
- [25] Idézte a 7/2013. (III. 1.) AB határozat indokolásának [27] bekezdését. „Az Alkotmánybíróság [...] arra a következtetésre jutott, hogy annak alkotmányos igénye, hogy a közigazgatási határozatok bírói ellenőrzése során a perbe vitt jogok és kötelezettségek érdemi elbírálását nyerjenek nemcsak a szabályozási környezettel, hanem az egyedi bírói döntésekkel szemben is érvényesíthető. [...] [A]z Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia.” Az indítványozó utalt az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság 36/1992. (VI. 10.) határozatára, miszerint az államnak kötelessége az alanyi alapjogok védelme mellett az egyes szervek működését úgy kiépíteni és fenntartani, hogy azok az alapjogokat – az alanyi igényektől függetlenül is – biztosítsák.
- [26] Az indítványozó szerint a támadott bírói ítélet elmulasztotta a perbe vitt jogok és kötelezettségek érdemi elbírálását. Álláspontja szerint arról sem adott számot a bíróság, hogy milyen tények, vagy általa tett kijelentések alapján jutott arra az álláspontra, hogy szándéka az épületegyüttes teljes lebontására irányul. Iratellenesnek tartotta a bírói döntés ezen kijelentését, mert ő csak a helyi építési szabályzatnak (a továbbiakban: HÉSZ) megfelelő állapot elérését és az ő „jogos érdekeit sértő” állapot megszüntetését szorgalmazta. Értelmezése szerint a bíróság „pejoratív hangvételű kijelentése” eltorzíja a »jogsértő« és a »jogkereső« magatartás közti alapvető morális tartalmi különbséget”. Értelmezése szerint sérelmes, hogy a – 40 000 forintos – perköltséget és illetéket a bíróság nem a jogsértő alperesre, hanem rá, „jogkövető állampolgárra terhelte”.
- [27] 3.3. Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogát „ellehetetlenül” látta azáltal, hogy „a közigazgatási rendes bírósági ügyszak egyszintű, a bírói döntés kizárta a fellebbezési lehetőséget”, és így „Közigazgatási Felsőbíróság hiányában rendes jogorvoslattal” nem élhetett és ezáltal „ellehetetlenült számára a közigazgatási bírói ítélet szakmai kontrolljának eljárás jogi és anyagi jogi biztosítéka”. Sérelmezte, hogy a Kp. 99. § (1) bekezdése okán a korábban háromfokú rendszer kétfokúvá vált, így fórum hiányában a Kúria rendkívüli jogorvoslati eljárása az egyetlen rendelkezésére álló jogorvoslat.
- [28] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésébe ütközőnek tartotta, hogy a Kúria visszautasító döntése esetén „az állampolgár abba a helyzetbe kerül, hogy egy jogsértő elsőfokú ítélet ellen sem rendes, sem rendkívüli jogorvoslati lehetőséggel nem élhet”.
- [29] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadásáról dönt, melynek során az eljáró tanács vizsgálja, hogy az indítvány megfelel-e az alkotmányjogi panasz befogadhatóságára vonatkozó törvényi – formai és tartalmi – feltételeknek. A testület megállapította, hogy az indítvány határidőben érkezett, az indítványozó érintettnek tekinthető és a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeit kimerítette.
- [30] 4.1. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az (1b) bekezdés e) pontja alapján pedig a kérelem akkor határozott, ha indokolást tartalmaz arra nézve, hogy a kifogásolt bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Az indítványozó az Alaptörvény I. és II. cikkét önálló alkotmányjogi érvelés nélkül jelölte meg. Tekintettel arra, hogy az Alaptörvény I. és II. cikkei vonatkozásában a kérelemmel szemben az Abtv. 52. § (1) bekezdés és az (1b) bekezdés e) pontja szerinti határozott

kérelem követelménye nem teljesül, az Alkotmánybíróság az indítványt ebben a vonatkozásban nem vizsgálhatta.

- [31] 4.2. Az Abtv. 27. § (1) bekezdésének a) pontja értelmében az indítványozó csak Alaptörvényben biztosított jogának sérelmére történő hivatkozással nyújthat be alkotmányjogi panaszt. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában sértett alapjogként hivatkozik az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésére a II. cikkel (érintőleges) összefüggésben, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseire. (Az indítványban említett I. cikk, azon túl, hogy ezzel kapcsolatban az indítványozó indokolást sem adott elő, nem tartalmaz konkrét, az indítványozóra vonatkoztatott Alaptörvényben biztosított jogot.)
- [32] 4.3. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában emberi méltósága feltételezett sérelmét az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésével összefüggésben állította, miszerint az alperes részrehajló magatartása az egyenlő bánásmód elvét sérti és személyisége lebontását, tárgyiasítását eredményezi. Az Alkotmánybíróság rámutat töretlen gyakorlatára, miszerint az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése azt az általános jogegyenlőségi szabályt juttatja kifejezésre, hogy „a személyek közötti hátrányos megkülönböztetés vagy más korlátozás alaptörvény-ellenessége akkor állapítható meg, ha a sérelem összefüggésben áll valamely alapjoggal, végső soron az emberi méltóság jogával, és a megkülönböztetésnek, illetve korlátozásnak nincs tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka, vagyis önkényes” {7/2015. (III. 19.) AB határozat, Indokolás [56]}.
- [33] Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az indítványozó ebben az értelemben alkotmányjogilag értékelhető indokolást nem adott elő. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdését megjelölve, tartalmilag az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes hatósági eljáráshoz való jog részelemét, a hatóság pártatlanságát sérelmezte, és azt, hogy elfogultsági észrevételeinek az eljárás korábbi szakaszaiban nem tettek eleget. Ennek megítélése olyan törvényességi szakkérdés, amire az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján nem rendelkezik hatáskörrel, továbbá az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt diszkrimináció tilalommal sem hozható összefüggésbe.
- [34] 4.4. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság megvizsgálta az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának az Abtv. 29. § és a 31. §-ában előírt tartalmi feltételeit. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Ez alternatív feltétel, bármelyik megléte indokot ad a befogadásra.
- [35] 4.5. Az Alkotmánybíróság erre tekintettel a befogadhatóság tartalmi feltételeivel összefüggésben az indítvánnyal kapcsolatban a következőket állapította meg. Alapvető alkotmányjogi jelentőségűnek tekinthető kérdés az indítványozó alkotmányjogi panaszában nem fogalmazott meg. Az Alkotmánybíróság ezt követően azt vizsgálta, hogy az indítványban felhozott érvek alapján felmerülhet-e a bírói döntés alaptörvényességének kételye.
- [36] 4.6. Az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét állító érvei a támadott bírói döntés feltételezett indokolásbeli hiányára vonatkoznak, miszerint az eljáró bíróság nem döntött az ő perbe vitt jogairól és kötelezettségeiről, mert nem indokolta meg, miért nem sérült az egyenlő bánásmódhoz és a tisztességes eljáráshoz való joga. Iratellenesnek tartotta a bírósági indokolást, miszerint az ő szándéka az épületegyüttes lebontására irányulna. Ebben a körben vitatta a bíróságnak a „jogsértő” és a „jogkereső” magatartás közti alapvető morális tartalmi különbségtételét. Okozati összefüggést látott az alperesi magatartás és aközött, hogy kérelmét a bíróság elutasította és a perköltséget rá terhelte. A támadott bírói döntés alapján megállapítható, hogy a bíróság indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, és az is egyértelműen kitűnik, hogy az indítványozó érveit a bíróság számba vette, megvizsgálta, azokra indokolásában kitért.
- [37] A felmerülő jogkérdésnek az indítványozó felfogásától eltérő bírói megítéléssel kapcsolatban az Alkotmánybíróság rámutat töretlen gyakorlatára, miszerint „az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján a bírói döntéseket az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti, és jogköre a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vizsgálatára és kiküszöbölésére korlátozódik, ezért a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára már nem rendelkezik hatáskörrel {elsőként lásd: 3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4];

[...]. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {elsőként lásd: 3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; [...]}. {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]} „Sem a jogállamiság elvont elve, [...] sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}

- [38] 4.7. Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint jogorvoslathoz való joga sérelmét összességében abban látta, hogy a bíróság a számára kedvezőtlen bírósági döntésében az alkalmazandó polgári perrendtartási jogszabályokat az indítványozó felfogásától eltérően értelmezte és alkalmazta. Az alkotmányjogi panasz végső soron a vonatkozó jogorvoslati rendszer egészét tartja sérelmesnek, anélkül azonban, hogy annak felülvizsgálatát [az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján] az indítványozó kérte volna.
- [39] Az Alkotmánybíróság nem látta okát, hogy az ide vonatkozó jogi rendelkezéseket hivatalból, az Abtv. 28. § alkalmazásával vizsgálja. Ezzel kapcsolatban rámutat arra a többször idézett gyakorlatára, miszerint „az Alaptörvény nem tartalmaz arra vonatkozó előírást, hogy a jogorvoslati fórumrendszernek hány fokon kell biztosítania az érintett alapjog gyakorlását, ennek megfelelően a jogorvoslati eljárás egyfokú kialakítása az Alaptörvény kívánalmainak teljességgel eleget tesz {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [95], lásd legutóbb: 12/2019. (IV. 8.) AB határozat, Indokolás [19]}” {3213/2019. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [18]}. Az indítványozó ügyében a jogorvoslathoz való jogát kétség kívül gyakorolta. Ezért a jogorvoslathoz való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés] sérelme a jelen ügyben nem volt megállapítható.
- [40] Mindezekből következően a bírói döntések alaptörvényességének kétsége sem az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése, sem a (7) bekezdése vonatkozásában nem merült fel.
- [41] 5. A támadott döntés mindezekre tekintettel a jelen ügyben feltárható összefüggések alapján – alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség hiányában – nem képezheték érdemi vizsgálat tárgyát.
- [42] 6. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz befogadására, mivel részben az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjában, illetve 52. § (1b) bekezdés b) pontjában, részben pedig a 29. §-ában írott feltételeknek nem felel meg, nincs lehetőség. Az Alkotmánybíróság ezért a kérelmet az Abtv. 47. § (1) bekezdése, 50. §-a és az 56. § (1)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2020. június 9.

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Dienes-Oehm Egon
alkotmánybíró helyett

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1266/2019.

• • •